

Hegedüs Tibor, a Bajai Csillagvizsgáló igazgatója

A véletlen szeszélye folytán ismét egy szegedi születésű (amatőr)csillagász társunkat mutatjuk be: Hegedüs Tibort, akit a fél ország egyszerűen mint „Hege” ismer. Tibor 1961-ben született Szegeden, ott ismerkedett meg a csillagászáttal – hála lelkes földrajztanárnőjének, Lábodi Lászlónénak. A nyolcadikban, földrajzórán hallottak termékeny talaja hullottak. Az ifjú Hegedüs Tibort a hetvenes évek közepén a TIT csillagász-szakkörében találjuk, egy-két év múlva, 16 évesen már maga is szakkört szervez. Szervező vénája tehát igen korán megmutatkozott. IAPPP-szimpóziumok, Bajai Observatórium Alapítvány, AstroTech, Banacat – mindezek lelke, hajtómotorja dr. Hegedüs Tibor, az MCSE elnökségi tagja.

Talán magad sem veszed észre, de néha még ma is „szögödiiesen” beszélsz – a városról, az ottani emberekről pedig csak szeretettel...

Életem egy nagyon szép időszaka volt a szegedi (történetesen egybeesett a „boldog ifjúkorral” is). Az égboltra történő első rácsodálkozástól a csillagászat tudományában való elmélyülésig is itt jutottam el. A jövőre nézve is tanulságokkal szolgált már ez az időszak: néhány éves működés után első csillagász szakköröm (melyet volt iskolámban, a Dózsa György Általános Iskolában vezettem) kinőtte a kereteit, ezért állandó helyiséget, valamint támogatót kezdtem keresni. Így találtam rá a Bartók Béla Művelődési Központ lelkes, fiatal, hozzáértő csapatára, akik szinte azonnal befogadtak bennünket. Ekkor kapott igazán erőre az Alcor Csillagász Szakkör. Sok szép rendezvényt bonyolítottunk le a Művelődési Központ anyagi és erkölcsi támogatásával. A megyei csillagászati vetélkedőre és a komplex köztéri bemutatókra (lámpaleoltással!) ma is büszke vagyok.

Amatőrként már igen fiatalon megismert az ország. De hogyan lesz egy amatőr-ből szakcsillagász?

Szakmai képzettségemet a József Attila Tudományegyetem fizikus szakán tanító kiváló fizikusokon és matematikusokon kívül Szatmáry Károlynak köszönhetem, aki akkoriban került a JATE-ra tanársegédként. Később ő ajánlott be az MTA Csillagászati Kutatóintézetébe előbb nyári gyakorlatosnak, majd szakdolgozónak. Oláh Katalin szárnyai alá kerültem, aki a kutatás feltételeivel történő megismertetés mellett

Az Alcor szakkürrel Szegeden, 1979-ben

konkrét csillagokat is ajánlott tanulmányozásra, régi fotolemezek kimérésével. Közben Szatmáry biztatására (Ratkai Ferenc barátommal közösen) fél éves speciális részképzésen vettem részt az Odesszai Állami Mecsnyikov Figyelem Asztrofizika Tanszéken (az orosz nyelven oktatott asztrofizika, égi mechanika, gyakorlati asztrofizika stb. nagyon magas színvonalú volt, kiváló tanároknál tanultunk és vizsgáztunk). Ezeket a hónapokat életem legkülönlegesebb, legizgalmasabb időszakának tekintem! Azóta sem életem más országban ilyen huzamosan. Diplomamunkám témája a fedési kettős-

csillagok fénygörbéjének matematikai modellezése volt. Ehhez a szabadság-legyi kutatóintézetben minden segítséget megkaptam, és lemmavezetőim kívül másoktól (pl. az akkori igazgatótól, Szeidl Bélától, valamint Szabados Lászlótól és Patkós Lászlótól) is sokat tanultam, és használhattam az 50 cm-es piszkési Cassagran-távcsövet fotoelektromos mérésekre.

Külön érdekessége ennek az időszaknak, hogy ekkor került az első mikrokomputer a JATE-ra, „beleszereltem” a programozásba, és a szakdolgozatomhoz már sorra gyártottam a többfoltos csillagok és a fedési kettősök szintetikus fénygörbéit. Megjegyzendő, hogy akkoriban rajtam kívül csupán egyetlen csoportfőnök, Kovács Gyula volt lelkes híve az „új” technikai lehetőségeknek... Ezt azért említem meg, mert történetesen 10 évvel később vele alapítottam meg az Astrotech KKT-t!

A nyolcvanas években semmivel sem volt könnyebb csillagászként elhelyezkedni, mint manapság. Nem lehetett könnyű Baján állást kapni!

Az odesszai részképzést kitűnő vizsgaeredményekkel zártam, és hazatérve nygyedéves vizsgáim letétele után egy „véletlen” rendkívüli lehetőség nyílt az akkor igen szűkös álláspiacra: az MTA Csillagászati Kutatóintézet Bajai Observatóriuma a távozó Torma Tibor helyére kutatót keresett. Szintén Szatmáry ajánlásával mentem bemutatkozó beszélgetésre az akkori igazgatóhoz: Ill Mártonhoz. Az utolsó évemet az egyetlenem így „egyéni levelező”-ként végeztem, amire szintén nem sok példa volt akkoriban. Nem is volt túl könnyű – részben azért is, mert Bajára kerülés-simmal szinte egyidejűleg meg is nősültem, és családot alapítottam. Tehát 1984. szeptember 1-től itt dolgozom Baján. „Szakalkalmazott műszaki ügyintézőként” kezdtem, a diploma megszerzése után tudományos segédmunkatársként, majd munkatársként folytattam. Végül, az intézet rendszerváltás utáni bezárásakor lehúzott fél év munkanélküliség, és fél év alapítványi alkalmazás után, 1994. április 1-től a mai napig igazgatóként ténykedem.

Baján korábban nem nagyon foglalkoztak változócsillagokkal. Hogyan sikerült ezt a kutatási területet meglonnisítani?

Csillagászként több nagyszerű embert, kutatót ismerhettem meg. Bár közülük sokan nálam lényegesen szigorúbb elvek szerint végezték munkájukat, mégis sokszor (talán csak látszólag) még a saját maguk elvei ellenében is teret engedtek számomra. Így volt ez a Bajai Observatóriumban is: Ill Márton az égi mechanika alkalmazásait

(elsősorban a műholdak megfigyelését, pályaanalízisükből a felső légkör kutatását) részéssítette előnyben, hiszen ez volt bajai intézet kutatási területe. Ennek ellenére, amikor a lassú gazdasági hanyatlás megindult, és nem sikerült a szegedi úti kutatóintézetbe beszerezni nagyobb műhold-követő távcsövet, ügyes lépéssel együttműködésre lépett a JATE-val, ahol Szatmáry Károlynak támadtak elhelyezési gondjai az odesszai egyetemről szerzett 40 cm-es Cassegrain-távcsővel. Ez a távcső teljesen alkalmatlan volt a műhold megfigyelésre, így ideiglenes Bajára telepítésével új témák is felmerülhettek – ekkor vehettem újra elő a fedési kettőscsillagok fénygörbevizsgálátát.

Az 1985 nyarán az oroszok által Baján felépített távcsőre a szabadsághegyi obszervatóriumtól kapott Starlight-1 multiplier-csőves fotométert szereltünk fel, és a JATE által beszerzett Commodore-64 kisszámítógépekkel vezérelt mérőrendszer 1986 májusától már működött (ekkor készültek első UBV-méréseim). Két év folyamatos észlelés következett: szinte minden derült éjszaka végig kinn voltam a távcsőnél. A fő program a Nuspl János kollégám által javasolt speciális terület volt: az apszismozgást mutató excentrikus kettősök vizsgálata. 1986-ban ebből írtam első tudományos publikációmát Nusplal közösen, s később 1996-ban ebből nyújtottam be doktori dolgozatomat is. A mai napig főleg ezzel foglalkozom, már amennyi időm marad az intézet fenntartása, fejlesztése, valamint a sok szervezés, szakmai közéleti aktivitás mellett...

Az évek során (főleg a JATE együttműködés keretében) sok fiatal kutató szerzett észlelési tapasztalatokat Baján, mint pl. Vinkó József, Gál János. Sokan specializálódtak a fedési kettőscsillagokkal kapcsolatos különböző részterületekre, közülük volt, aki komolyabb eredményeket ért el, mint én. Ennek kifejezetten örülök, mert sohasem az egyszemélyi karrier ígértett igazán, hanem a jó csapat! Nagyon tudok örülni a bajai intézettel kapcsolatos került kutatók sikereinek!

A kilencvenes évek elején hivatalosan megszűnt a bajai csillagvizsgáló, majd mégis sikerült megmenteni. Legendák keringenek arról, mennyit harcoltál az intézmény újraindításáért.

Már 1986-tól érződött valami a levegőben. Utólag már nyilvánvaló, hogy az Interkozmosz program költségvetésének meredek csökkenése már a szocialista világrend gazdasági rendszerének végét mutatta... A korábban évente meghosszabbított szerződéseket negyélévente, majd havonta kellett megkötni, miközben sorra állították le az egyes szakfolyóiratok, szakkönyvek megrendelését. Szinte minden évben elvesztettünk 1-2 státuszt. Egyre többször vetődött fel az MTA Csillagászati Kutatóintézetben is a bajai obszervatórium bezárása, hiszen Baja jelentős tétel volt a szabadsághegyi intézet költségvetésében.

1991-ben megépült a Szegedi Obszervatórium, és egy októberi napon elszállították a távcsövet is. Kész csoda, hogy távcső nélkül még egy évig fennmaradhatott az intézmény (ekkor már rendszeresen Pizskés-tetőre jártam fel észlelni). Kollégáim néha mesélik az újaknak, hogy nem sok híja volt, hogy elmenjek Bajáról... Hát igen, a bajai intézet hanyatló időszakában Szeidl Béla igazgató úr felajánlotta a Kutatóintézetbe történő átvételemet. Családi okokból ezt csakis Gyöngyösre történő költözés mellett tudtam volna elképzelni, de két lányom és feleségem nem nagyon lelkesedett az ötletért. A döntés valóban drámai volt: vagy a törelessen szakmai továbbfejlesztés lehetősége, vagy egy kilátástalan harc a bajai intézet megmentésére, bizonytalan kimenetellel... Amint azt már tudja mindenki, mégiscsak az utóbbit választottam. Úgy éreztem, tartozom annyival annak a sok előttem álló lelkes embernek, mérnök-

köknek, fizikusoknak, csillagászoknak, akik a Bajai Observatóriumot létrehozták, akadémiai szintre emelték, hogy mindent megtegyek az intézmény megmentéséért.

Szerencsére sikerült, és mára a hazai és nemzetközi kutatásokba szépen beilleszkedett, színvonalas intézetet igazgathatok, amely az egyetemi oktatásnak és az ismeretterjesztésnek is kisebb fajta vidéki „fellegvára”. Semmit nem bántam meg, nagyon sok öröömöt felt a küzdelemben, nagyon sok jó és rossz embert ismertem meg eközben, nagyszerű szövetségeseim lettek, és csak kevés ellenségem. Akit részletesebben érdekel az intézet története, az a nemrégiben megjelent „Csillagászat Baján” című könyvben olvashat többet.

Mesélj a BOA-ról, vagyis a Bajai Observatórium Alapítványról!

A bajai intézet továbbélésének egy lehetőségét láttam a szervezést követően a nonprofit szerveződések formájában, az alapítványban. Nem voltak komoly jogi ismereteim, de azt megértettem, ha támogatásokat akarok gyűjteni, akkor az alapítványi forma a legkezelhetőbb. Nyakamba vettem a várost, és végigjártam az összes számottevő céget, végül a Bajai Épületasztalos és Faipari Vállalattal, valamint a Variant Kft.-vel közösen megalapítottam 1991. augusztus 31-i dátummal a Bajai Observatórium Alapítványt (az elsők között alapítottunk hazánkban kizárólag csillagászati profilú alapítványt).

Nagy erővel kezdtem a szervezést. Nem volt hiábavaló az erőfeszítés: a tovább létezés egyik alapfeltételét, egy új távcső beszerzését is segítette az alapítvány. Később az Alapítvány fogadhatta a meginduló megyei támogatásokat, amiből a fűtési rendszert modernizáltuk, és újra alkalmazottakat vehettünk fel. Így sikerült áthudalni a Megyei Önkormányzat 1994. április végi döntéséig az újrainduló intézet működési nehézségeit.

Az alapítványnak többször is változtak az alapvető feladatai. Ma elsősorban az amatőr csillagászok tudományos szintű tevékenységét, valamint a helyi ismeretterjesztést segítjük, és a megszerzett ingatlanainkat tartjuk fenn (Bajai Bemutató Csillagvizsgáló, Borbás Mihály Bemutatóterem, PTE Csillagászati Tanszéki épület), ami már önmagában is komoly feladat. Nagyjából évi 1-2 millió forinttal gazdálkodhatunk. Ebből alkalmanként

A május 7-i Merkúr-átvonulás észlelése közben, kissé gondterhelten...

kisebb-nagyobb támogatást nyújtunk a bajai kutatóintézetnek (amit máskor meg az intézeti költségvetés segít vissza)! Komoly országos és nemzetközi rendezvényeink voltak, amik a sok-sok résztvevőnek feledhetetlen emlékeket, kollektíváknak pedig számtalan sikerélményt jelentettek. Az informatika fejlődésének adott szakaszában az elsők között indítottunk (és tartottunk fenn évekig) tematikus BBS-állomást, amit Jäger Zoltán kollégám és barátom lakásán kezdtünk üzemeltetni! Ez az AstroBase BBS még ma is jelent „valamit” sokaknak – talán mérföldkő is volt! Ezek miatt (is)

változatlanul úgy gondolom, hogy a jövőben is fontos szerepe lehet a Bajai Observatórium Alapítványnak mind a hazai csillagászati kultúra erősítésében, mind a helyi tudományosság, és ismeretterjesztés fenntartásában Komoly országos szervezetek támogatják munkánkat (Nemzeti Kulturális Alap, Országgyűlés Társadalmi Szervezetek Bizottsága, Művészeti és Szabadművelődési Alapítvány stb.). Legutóbbi büszkeségünk a Bajai Millenáris Napóra, aminek létrehozásában, kivitelezésében jelentősen közreműködtünk.

AstroTech. Az amatőrök számára neved egyet jelent az ország legrégibbi távcsöves vállalkozásával. Hogyan lesz egy csillagász távcsöves cég vezetője?

Nagyon egyszerűen: kényszervállalkozóként... Mint fentebb említettem, az MTA 1993. január 1-jén bezárta a Bajai Observatóriumot. A fél év munkanélküliség alatt több alternatívát kellett kidolgoznom a túlélésre. Az egyik ilyen ötlet a cégalapítás lett. Minthogy semmi „normális” dologhoz nem konyítottunk (lacikonyházás, hamburgerezés, könyvkötés stb.), nyilvánvaló volt, hogy a távcsöves-műszertechnikai tapasztalataimat kell kamatoztatnom. Láttam, hogy sehol az országban nem lehet hozzájutni Celestron- és Meade-távcsövekhez, tudományos CCD-kamerákhoz, viszont a bajai csillagvizsgáló átmenetése során levelezésbe kerültem egy sor távcsőgyártó céggel, megismerhettem termék-kínálatukat, árait, belcsofolhattam az importgyekekbe, így fél éves vajúddással megszületett a döntés: Kovács Gyula fizikus-sal (aki akkor már az idők szavára hallgatva jól fizetett programozóként a PÖTE-n dolgozott, Pécsen) 1993-ban megalapítottuk az AstroTech-et. Talán tapasztalatlan-ságból, talán valamiféle elvektől vezérelten nem akartunk „alibi” kültagokat bevenni, ezért nem BT lettünk, ami gyakoribb, hanem KKT (közkereseti társaság). Ez a vállal-kozási forma nekünk jól bejött.

A csillagvizsgáló sorsának megnyugtató rendeződése mellett sem hagytuk abba az munkát, másodállásként tovább tevékenykedem a cégnél (és, sajnos el kell ismerni, néha a főállásom rovására is). Egyrészt nagyon megtetszett, hogy korábban csak áhított, nagynevű távcsőgyártók termékei luthattak át a kezemen, és különféle CCD-kamerákat próbálhatok ki. Másrészt némiképp mindig szolgáltuk a hajai Csillagviz-gáló Intézetet is: pl. évekig ingyen becsátoltunk az intézet rendelkezésére két komoly számítógépet, az üres délkeleti távcsőálláson folyamatosan üzemeltettünk a mai napig különféle távcsöveket, amikkel bemutatókat, vizuális- és CCD-észleléseket, hallgatói szakdolgozati és nyári gyakorlatos munkákat tettünk lehetővé. Az intézet-nek vásárolt kiegészítő műszereket jelentős kedvezménnyel magunk szereztük be. Kezdetben jól ment a részben számítástechnikai szolgáltatás, részben távcsőoptikai kereskedelem. 1993-tól évente megduplázódott a nettó forgalmunk. 1996-ra már kinűttük korábbi kereteinket. December 6-án megnyitottuk saját boltunkat, a Virtuáriumot, több alkalmazottal. 1998-ban saját kishaszon-gépjárművet szereztünk be (ez a sokak által ismert „Füzist nyí”). Sajnos a délvidék stagnáló gazdasága ben-nünket is elérte: egyre gyorsuló hanyatlás után mentőültekként előre menekültünk: megalapítottuk a Virtuárium Kft.-t, Szegeden is boltot nyitottunk, és saját tulajdonú üzlethelyiséget vettünk – de hiába. E riport készítésekor már esődhelyzet közelébe jutott a kft. Az AstroTech persze stabil és MARAD!

Az eltelt tíz évben rengeteg távcsövet, optikai elemet, kiegészítőt, CCD-kamerát hozott be az országba a céged. Melyik AstroTech-távcsőre vagy a leghűsükébb?

Örömmel tartozom a mai napig egy nagyon szimpatikus cég, az SBIG kizárólagos disztribútori táborába. Számtalan kiváló kamerát hoztunk be tőlük az ország több

egyetemének, a KFKI-nak, és a pesti Csillagászati Kutatóintézetnek is. A leghűsőbb persze az Ukrajnába, Romániába és Észtsországra szállított kamerákra vagyok. Biztosan tetszeltek, mert mostanában ismét komoly CCD-rendeléssel kerestek meg. Itthoni relációban az általunk behozottak közül a leghűsőbb talán három távcsőre vagyok: egy hatalmas, 40 cm-es Orion Dobsonra (Pelyh József tulajdona), aminek a jelenlegi sorsáról pontos ismeretlem nincsenek, a gyulai 20 cm-es AstroPhysics apokromátra, más (tudományos) szempontból pedig Kereszty Zsolt műszeregyüttesére, aminek a lelke egy 25 cm-s Schmidt-Cassegrain (Meade LX-200), amit Starlight X'press CCD-kamera, és spektroszkóp is kiegészít. Számtalan jelentős megfigyelés született már ezekkel az eszközökkel – jó érzés, hogy egy kicsit talán én is hozzájárulhattam létrejöttükhöz. Természetesen egy pillanatra sem felejtendő el, hogy mindezek az eszközök a buldog tulajdonosok áldozatos munkája, pályázati aktivitása nélkül nem kerülhetek volna be az országba! Hiszen az AstroTech végtére is nem jótékonyági intézmény, hanem gazdasági társaság. Sajnos ez okoz némi frusztrációt időnként: jó lenne segíteni a megrendelőnek, hogy minél olcsóbban kapja meg a választott terméket – avagy minél többmindent kapjon a pénzéért –, viszont közben mégiscsak realizálódjon némi tisztességes haszon. Aki soha nem volt még vállalkozó, az el sem tudja képzelni, mennyi pénzrabló dolog terheli egy cég működtetését.

Amatőr körökben időről időre felmerül a profi és az amatőrcsillagászat kapcsolatának kérdése. Te hogyan ítéled meg a hazai profi-amatőr együttműködés lehetőségét?

Erről időről időre meg is szoktam nyilatkozni. Korábban a szakmában sok ellenhang volt. Én azt hiszem, az egyre olcsóbbá váló CCD-technika, és az automatizáltan működő távcsövek megadják a lehetőséget arra, hogy amatőrként is jelentős észlelésekkel segítsen valaki a tudományt. Ezt ma már egyre több szakmabeli is elismeri, és ezért sokkal általánosabb az amatőrizmus elfogadása, mint korábban. Azt is felismerte a szakma, hogy ha jó minőségű adatok „beszállítását” várja, akkor időről időre továbbképzésekkel, tanácsadással, szorosabb közreműködéssel aktívan is segítenie kell az amatőröket. Természetesen senki ne gondolja, hogy önmagában egy szuper-nóva vagy kisbolygó elsőként történő felfedezése már tudományos eredmény – viszont ha alajozott, jó kapcsolat van amatőrök és profik között, a gyors információátvitel segítségével – pl. egy amatőr észlelés tisztázása nyomán meglődlülő profi gépezet kiegészítő spektrális, interferométeres, HST stb. mérésekkel – már komoly adatokhoz juttathatja a szakmát. És még egy: a CCD-képek kiredukálásának technikája és a távcsöves észlelés alapvető műszaki- és informatikai ismerettel elvégezhető, a szükséges minimális csillagászati háttér könnyen elsajátítható. Minden azon múlik, van-e ilyen kedvtelésre pénze valakinek? Az idő természetesen már nem számít (bizonyos szempontból): ha valaki akár csak 1–2 órát tölt a távcső mellett hetente (netán havonta), de szisztematikus, fontos (netán profik által ajánlott) objektumok megfigyelését végzi el, és azt gondosan kiredukálja, és elküldi a megfelelő helyre – máris jelentősen hozzájárult a szakcsillagászok munkájához.

Persze a „felfedezni” vágyók sokkal többet (szinte berendezéseiket és magukat is csúcsra járattva) kell hogy dolgozzanak. Ez néha lehet látványos, de szerintem inkább többször kíméletlen, és sokszor ráadásul fájó is (amikor csak pár órával marad le az ember az „első” mögött – és így nem szerez hírnevet). A profizmus oldaláról szemlélve sikerélményt inkább a profikkal történő egyenletes, tartós együttműködés jelenthet. Ez pl. közös publikációk megjelentetéséig is elvezethet. Ilyesmit próbáltunk

többször is kialakítani, pl. a fedési minimumok észlelése kapcsán – de közben rá kellett jönnünk arra, hogy ez a téma egyelőre nem túlságosan lelkesíti azt a kb. tucatnyi aktív CCD-s amatőrt, aki manapság hadra fogható. Német nyelvterületen több száz amatőrnek van akár még komolyabb felszereltsége is, mint a hazai átlag – no hát, azok közül akad 1–2 tucatnyi, aki a világ szakcsillagászata számára épp a fedési minimum-észleléseiről ismert. A profinak ilyenkor sem szabad elfelejtenie, hogy az amatőr másfajta dolgok éltetik: egyesek a komoly műszerek építgelésében, mások az égbolt millió objektuma közötti tallózásban, és megint csak másokat a számítógép képernyőjére varázsolt digitális kép boncolgatásában lelük örömeiket. Ez élteti és viszi ki az ég alá legközelebb is őket. Ha kevés örömet okozó dologra sarkalljuk az amatőröket, előbb-utóbb elzavarnak más területre...

A „profi létforma” műszerkezelésben semmi különbséget (előnyt) nem jelent, legfölbizsür inkább a tudományos célkitűzésnek alárendelt életforma, napi tevékenység. Az a szívósság és kitartás, amivel ha kell, ötezerszer is lefuttatja az ember a Wilson-Devinney kódját, és még a tizedik mentőtötlet elvérzése után sem adja fel a reményt egy asztrofizikai probléma megoldásában... Ebben önmagában már a profi sem leli örömét – de itt mutatkozik meg, hogy ez is egy szakma, aminek a csinját-bíniját jól kell értenie annak, aki műveli.

Milyen forrásokból lehet ma fenntartani egy csillagászati kutatóhelyet Baján?

A megyei költségvetés, amiből (az országban egyetlennként) a bajai csillagvizsgáló „táplálkozik”, csak a hat alkalmazott bérére és a minimális fenntartási kiadásokra elegendő. Ez így is 12 millió forint körüli összeg. Ennek hallatán nehezen hihető egyeseknek, de mégiscsak igaz, hogy semminemű, év közben felmerült ötletre, vagy probléma megoldására nincs keret, pl. májusra mindig elfogy a teljes évi kiküldetési keret, és szakirodalom beszerzésére már 15 éve nincs pénz. Jelentősebb műszertel-újításra és az épület belső tatarozására, burkolatainak és bútorainak felújítására évek óta még csak gondolni sem tudunk. Csak egy-egy jelentősebb pályázat segít néha-néha. Az utolsó jelentős OTKA-pályázatainkból egy komoly spektrográfot építettünk a Pécsi Tudományegyetemmel közösen.

Legközelebbi terveitek?

Évek óta dédelgetett ötletünk egy 50 cm-es, nagy látószögű robottávcső megépítése és üzembe helyezése, valamint egy kisebb robottávcső külföldre telepítése (gűrűg vagy török helyszínre). Az OTKA-spektrográf átépítése jelenleg már folyik; szeretnénk még idén újra üzembe helyezni. Ami a „földi” terveket illeti: nagy feladat a nyílászárók energiatakarékosra cserélése, valamint egy kisebb melléképület felépítése vendégszobával, elektronikai műhellyel, a tanszéki épületben optikai labor kialakítása... Mindehhez már kevesen vagyunk: néhány éven belül 2 kutatóval szeretném növelni a létszámot. Jó lenne gazdaságilag önállóvá válni, ehhez szükség lesz egy pénzügyi szakalkalmazottra is. 5–6 éves távlatban szeretnénk a tanszéki épületben egy kisplanetáriumot kialakítani. Terv tehát van bőven, csak pénz, idő és lelkes támogatók legyenek! Bizom benne, hogy a hazai amatőr és szakmai közösség túlnyomó részének szimpátiáját továbbra is magunk mögött tudhatjuk – ez sokszor hallatlan erő ad a küzdelemhez! Köszönöm valamennyi segítségemnek, támogatómnak áldozatos hozzájárulását munkámhoz!

MIZSER ANITA